

[Victor Pürschel.]

stemmelse dog sikkert en betænkelig Adgang til at udnytttes i dette lidet tiltalende Øjemed.

Den stiller endvidere Manden ganske overordentlig vanskeligt, for naar Kvinden henvender sig til ham, kan det meget vel være, at han har staaet i Forhold til hende, men absolut føler sig overbevist om, at han ikke er Fader til det Barn, som hun siger hun skal føde. Og saa staaer der ganske vist i Ændringsforslaget, at det er en Forudsætning, at det „maa anses som godtgjort“, hvem der har besvangret hende men Usikkerheden hos Manden i det Øjeblik, Henvendelsen foregaar, er jo til Stede ganske uanset denne Bestemmelse, thi han ved ikke noget om, hvorledes Domstolene eventuelt vil paadømme dette, hvis Sagen til sin Tid kommer frem. Altsaa, det byder kun en meget ringe Garanti; Kvinden kan maaske have staaet i Forhold til mange, og hun kan maaske gaa rundt til den ene efter den anden og sige til dem: jeg maa have nogle Penge; og saa kan jeg egentlig ikke se, der er meget andet at gøre end at punge ud, hvis man ikke vil løbe Risikoen for at blive straffet.

Jeg ser derfor paa denne Bestemmelse med meget stor Betænkelighed. Man skal være uhyre varsom med at udvide det strafbares Omraade paa den Maade, man gør det her, og jeg vil derfor for mit Vedkommende stemme imod dette Ændringsforslag. Man maa ogsaa huske paa, at hvis Manden betaler i Kraft af en saadan Opfordring, har han dermed forringet sin Stilling under en eventuel kommende Paternitetsag i høj Grad, og man kan derfor sige, at Manden her i Virkeligheden kommer til at sidde som et lille Dyr mellem to Negle. Man maa passe paa, at man ikke ud fra en berettiget moralsk Forargelse lader sig drive til en Lovgivning, der kommer til at skyde over Maalet, og det tror jeg, man har gjort ved dette Ændringsforslag.

Ændringsforslaget Nr. 6, hvor Løfte om Belønning føjes ind som Motiv, kan vi tiltræde, saa meget mere som det egentlig, tror jeg, er det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt, der først har fremsat den Tanke, at dette burde medtages.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om vort Ændringsforslag, idet jeg i det væsentlige henviser til de ud for hver Paragraf gjort Bemærkninger og kun fremhæver nogle enkelte Punkter.

I § 2, Stk. 3, har vi ment det rigtigt at kræve Værgens Samtykke til Svangerskabsafbrydelse, ogsaa hvor det drejer sig om en

Kvinde, der er indlagt paa Anstalt. Det er sket ud fra den Betragtning, at der ganske utvivlsomt for Tiden i det danske Samfund gør sig en Tendens gældende, som jeg mener er rigtig, og som vist ogsaa ved Samfundsforholdenes Udvikling er blevet nødvendig, nemlig til at søge at begrænse de aandssvages Adgang til at formere sig mest muligt. Det er, som sagt, en Bestræbelse, som jeg i og for sig anerkender, men jeg kan ikke nægte, at jeg anser disse Indgreb baade paa det Omraade, vi her taler om, og paa det dermed beslægtede Sterilisationsomraade for at være saa betydningsfulde, at de kun bør ske, hvor man har en virkelig stor Sikkerhed for, at man her staaer over for et Tilfælde, hvor Forplantning ikke bør finde Sted, og jeg er ikke helt sikker paa, at ikke Anstaltslederne efterhaanden i en i og for sig anerkendelsesværdig Iver efter at begrænse de aandssvages Formering kommer til at tage lidt for haandfast paa disse Forhold. Derfor har vi ment, det vilde være ønskeligt ogsaa at have Værgens Erklæring i disse Tilfælde.

I § 4 har vi indført den efter vor Mening meget simple og lettere Ordning, at det er Lægens Pligt, inden han skrider til dette Indgreb, at sikre sig, at de nødvendige Betingelser for Indgrebet Lovlighed foreligger. Det er kun stemmende med, hvad han i øvrigt maa iagttage.

Om Straffebestemmelserne i § 6 har jeg talt. Vi har fjernet den særlig hurtige Forældelsesfrist, og Resultatet deraf bliver kun dette, at de mest graverende Tilfælde kommer ind under en længere Forældelsesfrist end den, der findes i Lovforslaget, og dette har vi for vort Vedkommende anset for fuldt berettiget.

Med Hensyn til § 8 har vi slettet Seksualklinikkerne og derimod, stemmende med, hvad jeg sagde ved første Behandling, stræbt at udbygge og støtte det Arbejde, der gøres fra „Mødrehjælpen“s Side, idet vi i høj Grad erkender, at det er en Samfundsopgave at komme Kvinder, der er uheldigt stillet i disse Forhold, til Hjælp. Vi mener blot ikke — deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit —, at dette skal ske ved, at man fremmer Svangerskabsafbrydelse i saa vidt Omfang, som det formentlig ogsaa efter Regeringsforslaget vil blive Tilfældet.

Jeg skal unnlade at omtale de Ændringsforslag, der er stillet fra anden Side, men som endnu ikke er begrundede; og med Hensyn til de af mig omtalte kort resumere saaledes, at jeg anbefaler at stemme nej til Ændringsforslagene Nr. 1,